Porto in bar bezahlt. Poštnina plačana v gotovini

L. XL Marec 1944

Herausgeber, izdajatelj: Salezijanski inspektorat; Schriftleiter, urednik: Tone Vodè; für „Salezijanska tiskarna", za „Salezijansko tiskarno": dr. Jos. Valjavec. Alle, vsi: Ljubljana, Rakovnik.

Preis, cena 6 številk L 10.—

Skupna pošta

SHODI SOTRUDNIŠTVA. — Shod salezijanskega sotrudništva je vsako zadnjo nedeljo v mescu po popoldanski službi božji, ki je o pol štirih. Udeleženci so z dovoljenjem svete Stolice deležni vsakokrat popolnega odpustka.

POBOŽNOST MARIJE POM. KRISTJANOV. — 24. dan vsakega mesca je posvečen Mariji Pomočnici kristjanov. Ker se ta dan mnogi ne morejo udeležiti pobožnosti, se pobožnost Marije Pom. kristjanov opravi naslednjo nedeljo pri popoldanski službi božji, ki je navadno zadnja nedelja v mescu, torej skupno s shodom sotrudništva. — Obenem je tudi duhovna obnova (vaja za srečno smrt) za sotrudnike in sotrudnice.

MNOŽITE ŠTEVILO ČLANOV! — Salezijansko sotrudništvo je ustanova, ki je potrjena od svete Stolice, toplo priporočena od svetega očeta in obdarovana z mnogimi odpustki. Sotrudniki in sotrudnice, skrbite, da se število članov kar moč pomnoži! Naslove novih članov in članic pošiljajte na „Vodstvo salez. sotrudništva, Rakovnik, Ljubljana 8".

BRATOVŠČINA MARIJE POM. KRISTJANOV. — Na Rakovniku v Ljubljani je ustanovljena bratovščina Marije Pom. kristjanov, obdarovana s premnogimi odpustki. Kdor želi pristopiti, naj pošlje ime in naslov na „Vodstvo salez. sotrudništva, Rakovnik, Ljubljana 8".

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA. — Sveta Cerkev po želji božjega Srca toplo priporoča češčenje presv. Srca Jezusovega. Med raznimi pobožnimi vajami je posebno lepa in koristna pobožnost devetih služb. — Knjižica „Devet služb v čast božjemu Srcu Jezusovemu" se dobi na Rakovniku (stane 1 liro). Istotam se sprejemajo tudi imena novih častilcev in častilk, ki žele opravljati to bobožnost. Kdor želi pristopiti, naj pošlje ime in naslov na „Vodstvo salez. sotrudništva, Rakovnik, Ljubljana 8".

Skupno s knjižico se bo poslalo tudi navodilo, katero službo naj opravlja.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Završan Angela, Ljubljana;
Mlekuš Ana, Ljubljana;
Pavlovčič Fani, Ljubljana;
Grajzer Anica, Ljubljana.

V Križevcih pri Ljutomeru je 21. jan. 1944. umrl JAKOB ŠTUHEC. Rajni je bil dolga leta križevski župan in se ga ljudje silno hvaležno spominjajo, zlasti iz časov prejšnje svetovne vojske, ko je premnogim očetovsko pomagal v stiskah in potrebah. Imel je še več drugih častnih služb, bil je predsednik krajevnega šolskega sveta, načelnik muropoljske gasilske župe, bil je večkrat odlikovan. Pa ne samo to. Bil je tudi odločen katoliški mož, vnet za božjo stvar; bil je dober salezijanski sotrudnik. S kakšnim veseljem je sprejemal v svoji hiši salezijance in gojence iz Veržeja, kadar so prišli v tisto stran na kakšen majhen izlet. In kadar je on prišel v Veržej, ni prišel nikoli praznih rok. S kakšnim katoliškim ponosom je nosil Marijin kip pri majniški procesiji v Veržeju! In kar je največ, je to, da je dal don Bosku sina, da je postal salezijanski duhovnik! Bog naj mu obilno poplača vsa njegova dobra dela, zlasti to zadnje! Molimo za pokoj njegove duše.

Salezijanski VESTNIK | Mala Cvetka | Rakovniški ZVON

L. XL MAREC 1944

Don Bosko in Mala Cetka

(Konec)

Preprosti ljudje imajo podzavesten strah pred premišljevanjem. Predstavljajo si ga kot neko učeno razglabljanje o verskih resnicah. Vendar pa vemo, da je premišljevanje predvsem obujanje pobožnih čustev in dobrih sklepov, dasi vedno predpostavlja nekakšno razglabljanje, ki vodi k čustvom. In prav tega razumskega napora se mnoge duše bojijo. Teži jih umsko delo, ker ga niso vajeni.

Vendar pa je gotovo, da je premišljevanje potrebno. Brez njega v duhovnem življenju ni moči napredovati. Zato je bilo treba poiskati tudi za množice primeren način premišljevanja.

Tudi tej potrebi krščanskega življenja sta Terezija in don Bosko zadostila.

Končni namen premišljevanja je stalno združenje z Bogom. Če more kdo združenje doseči na kak drug način, bo shajal tudi brez stroge oblike premišljevanja; bo pa vendar združen z Bogom in bo zato premišljeval.

Don Bosko se je za stalno združenje z Bogom posluževal pogostih gorečih vzdihljajev. Vemo, da zaradi preobilnega dela često ni mogel premišljevati. Tedaj je to nadomestil s tem, da se je neprestano združeval z Bogom z vzdihljaji. Svojim sinovom celo izrečno pravi, da naj v nekaterih priložnostih premišljevanje in tudi druge pobožne vaje nadomeste s pogostimi vzdihljaji in z mislijo na pričujočnost božjo. Tega sredstva in te duhovnosti se morejo poslužiti zlasti družinske matere, ki so neprestano obložene z delom, in sploh tisti ljudje, ki so močno zaposleni. Obenem je pa ta način združenja z Bogom pravo premišljevanje, ker mislimo ob vzdihljajih na skrivnost, ki jo vzdihljaj izraža, in obujamo temu primerna čustva in dobre sklepe.

Prav tako je delala sv. Terezija. Sama je vedno premišljevala, kakor so predpisovala redovna pravila. V to so ji služili predvsem spisi sv. Janeza od Križa in sv. pismo Novega zakona. Mimo tega pa prostega časa ni uporabljala za premišljevanje. Vendar moramo reči, da je vedno premišljevala, to se pravi, bila je s svojimi čustvi in dobro voljo vedno pri Bogu. Ker se ni navezovala na določeno obliko premišljevanja, je vedno premišljevala ali je bila združena z Bogom.

Razlike

Dasi sta don Bosko in Mala Cvetka oba otroka iste dobe in se zato njuno poslanstvo v osnovi ujema, vendar ne smemo pozabiti na različnost načina, kako ju je Bog vodil pri njunem nadnaravnem poslanstvu.

Na vsakogar, kdor je prebral don Boskov življenjepis, ki so ga napisali Lemoyne, Amadei in Ceria v devetnajsih debelih zvezkih, je napravila silen vtis množica nadnaravnih dogodkov, s katerimi je prepleteno njegovo življenje. Reči moramo, da je vsako važnejše, pa tudi manj važno dejanje storil don Bosko pod nadnaravnim vodstvom iz nebes. To se vidi posebno v stvareh, ki so zadevale njegovo vzgojno poslanstvo med mladino, tako v začetku, ko se je odločeval za področje svojega poslan-

stva, kakor pozneje, ko je že deloval med mladino.

Terezija nam pa ve povedati samo o dveh nadnaravnih dogodkih iz svojega življenja: čudežno ozdravljenje v njeni mladostni bolezni in napoved očetove smrti.

Pa tudi te dve dejstvi služita za vedno večjo priljubljenost naših dveh svetnikov. Terezijin zgled nam pravi, da more vsakdo, tudi najslabotnejši „deklič", hoditi po njeni poti in se združevati z Jezusom. Don Boskovo življenje in njegov nauk nam pa kažeta, kaj v naših časih Bog posebno želi od svojih sinov na zemlji. K Tereziji nas vlečejo njena preprostost, naravnost, prirojena bistrost in življenjska uvidevnost. Pri don Bosku pa občudujemo božje darove, nadnaravno moč, njegovo vidno božje poslanstvo. Oboje nas pa prav svojsko privlačuje k našima svetnikoma.

Čudovita sličnost

Med sodobnimi svetniki sta si don Bosko in sv. Terezija Deteta Jezusa po svojem zunanjem videzu prav zelo nasprotna. Don Boska je sama delavnost, razgibanost, množica načrtov, delo in pomanjkanje časa. Saj so mu očitali, da je preveč površen, navzven obrnjen in notranje prazen. V Tereziji pa je sama zbranost, molk, zatopljenost v Boga, navidezna brezdelnost.

Toda to je zgolj videz. Don Bosko je združil v sebi veliko delavnost z nenavadno globoko duhovnostjo in zbranostjo. Terezija pa je iz duhovnih globin zbranosti rastla v neizčrpno delavnost za duše, ko je zanje molila, se zanje žrtvovala in jih tako reševala. Mogli bi reči, da bi bil don Bosko lahko popolna Terezija in Terezija popoln don Bosko, če bi se spremenili nekateri nebistveni pogoji.

Zaključek

Po vsem povedanem moremo zaključiti, da med našima svetnikoma ni prav nobenega notranjega nasprotstva. Če se nam zdi, da se tu ali tam kaj ne ujema, je to zgolj varljiv videz, ki izvira iz našega nepoznanja. Oba svetnika sta otroka našega časa; zato ju je Bog nam, njunim časovnim naslednikom, dal in postavil v posnemanje. Delajmo to z veliko vnemo in navdušenjem, saj sta ona dva pokazala prav tista pota nove duhovnosti, katere mi, njuni božji dediči, najbolj potrebujemo.

Salezijanci so to duhovno sorodnost med svetnikoma prikazali v zelo zgovorni obliki: zgradili so Tereziji veličastno svetišče in se tako uvrstili med prve pobornike njenega češčenja in pobožnosti. Prizadevajmo si, da bomo to sorodnost vedno bolje razumeli, in jo obračajmo v svojo duhovno korist.

Valter Dermota

Raj na zemlji

Človeško srce je ustvarjeno za srečo in z nepremagljivo prirodno silo koprni za izgubljenim rajem.

Dva popolnoma nasprotna si nazora obljubljata človeku raj.

Jezus je ob slovesu dejal apostolom: „Odhajam, da vam mesto pripravim" (Jan 14, 2).

Bebel, Marksov soustanovnik socializma in komunizma, pa je rekel: „Ne-

bo prepuščamo angelcem in ptičem," češ, naš raj je na zemlji.

Jezus ne obljublja raja na zemlji, saj je rekel: „Na svetu boste imeli stisko" (Jan 16, 33); komunizem ga pa obeta, toda šele potem, ko bo ves svet utopil v krvi in solzah. Pomilovalno se roga tistim bednim ljudem, ki verujejo v utvaro onostranskega raja. Ne, onega ni, zatrjuje, tu na zemlji si je treba ustvariti raj; treba je misliti stvarno, ne pa sanjariti o bodoči onostranski sreči, ki je nikjer ni.

Kdo ima prav? Za nas, ki verujemo v Kristusovo besedo, ni nobenega dvoma.

Raj na zemlji ni mogoč.

Najprej prečudno protislovje: Kdor je trezno in stvarno premotril, kako so doslej ustvarjali rdeči raj na zemlji, je preplašen videl, da so povsod namesto raja ustvarili — pekel. — Kristusov nauk pa, ki ne obeta raja na zemlji, bi v resnici ostvaril vsaj predpodobo raja, ko bi mogel priti do popolne veljave.

Raja na zemlji nikoli več ne bo. Bog ga je sicer nekoč ustvaril, a ga je uporni človek zapravil in raj se je za vselej zaprl za njim. In kako naj bi ga spet mogel odpreti komunizem, ki v svojem bistvu in jedru oznanja boj Bogu?

Svet ni paradiž, je dolina solz. Zemlja rodi človeku trnje in osat; kos kruha si mora s silo in znojem iztrgati iz zemlje. Življenje dejansko ni nič drugega kot ena sama sklenjena veriga trpljenja od začetka do konca. Tu in tam sine kak žarek sreče vanje, za hip, kakor bi se zabliskalo, a koj spet ugasne, da je tema še gostejša — na koncu vsega pa grenka smrt. To je resnična usoda človeka.

Da bi torej komunizem mogel spet pričarati raj na zemljo, bi moral: o d p r a v i t i v s e t r p l j e n j e. Ali je to sploh mogoče? Nadlogam človek ubežati ne more. Vsi trpe mraz, vsakega zadene ta ali ona nesreča; danes je človek zdrav, jutri pa se znajde že na bolniški postelji.

S m r t skali končno vso srečo. Smrti ne bo nihče odpravil; ni leka proti njej. Dokler bo neusmiljena smrt ločila drage od dragih, tako dolgo bodo tekle solze in ne bo sreče, brez sreče pa ni raja.

S t r a s t i noben nazor ne bo zatrl v človeku. Nihče ne bo izpulil strupenega korena ošabnosti, zavisti, pohlepa, ki je vzrok prepirom, pobojem in krvavim vojskam. Nebrzdano meseno poželenje povzroči toliko krvavih družinskih žaloiger! Koliko sreče se razbije ob njem! Pijančevanje, nasilje, zverinstvo... Vse te strasti zagotovo uničijo srečo, pa naj bi tudi kje bila.

Ali bo komunizem mogel kdaj ukrotiti vse strasti vseh ljudi? On še najmanj. On jih razbiča, razbrzda, jim da popolno svobodo, da se razdivjajo — končni cilj mu je vendar krvava svetovna revolucija, ta pa ni paradiž, ampak — pekel.

Vse trpljenje in t e ž k o d e l o bi moral odpraviti. In vendar, delo mora biti: brez dela ni jela, brez jela pa ni življenja, najmanj pa udobnega, srečnega. Če bo pa delo moralo ostati, potem bo tako, kakor je bilo doslej, to je, nekateri bodo ukazovali, drugi ubogali in delali — ne zase, in tu je razlika, ampak za državo, ki jim bo odmerjala živež in obleko, kakor se bo njej zdelo. Posameznik ne bo smel imeti nobene lastnine, ta bo odpravljena. In kako naj bo potem zadovoljen? Suženj bo, vprežen v voz, na katerem se bodo drugi udobno vo-

zili, pritožiti pa se ne bo smel, sicer ga zadene smrtna kazen. Doslej je skušnja pokazala, da je bil delavec manj ko živina, v peklenski tekmi do kosti izrabljen, do smrti izmučen. Tako strašnega suženjstva, kakor ga je uvedel židovski komunizem, niti stari vek ni poznal.

To ni raj, to je pekel.

V taki blesteči zarji so ubogemu človeku nositelji komunizma naslikali bodoči raj, da mu jemlje pogled v resnično bodočnost. Saj bi bilo čisto malo zdrave pameti treba, pa bi koj spoznal vso prevaro. Samo tole: Kako bo potem, ko bo delal brezplačno, ko ne bo mogel imeti lastne družine, ne ljubeče žene, ne nedolžnih otrok, ob katerih se pošten delavec razvedri, ko pride od težkega dela. Svojih otrok niti poznal ne bo. Niti mati ne bo vedela, kdo je oče njenemu otroku; pa saj niti te prirodne sreče ob svojem otroku ne bo mogla uživati, ko ga bo pa država vzela za svojega in v rejo. V otroških srcih ne bo mesta za plemenito čustvo hvaležnosti in otroške ljubezni...

Na stara leta človek ne bo imel nikakega svojca, ne bo našel toplega domačega kotička — v javni hiralnici bo preživel svoje zadnje mrke dni življenja brez sonca, brez sreče.

Če bo človek začel preudarjati vse to, se mu bo zazdelo življenje brez smisla, ali vsaj nevredno življenja. Zakaj bi mu potem ne napravil konca?

Nebesa na zemlji so kruta laž. Nebes ni brez ljubezni, komunizem pa seje samo sovraštvo; kjer pa vlada sovraštvo, je pekel.

Človek ni samo snov, v njem je tudi neumrljivi duh. Dokler kak svetovni nazor ne bo upošteval celotnega človeka, kakršen je, tako dolgo ga osrečiti ne bo mogel in tako dolgo ne bo raja na zemlji.

Krščanstvo pa skuša z evangelijem ljubezni ustvariti vsaj predpodobo raja, kot pripravo na pravi raj, kjer bo vladala neskaljena medsebojna ljubezen in dobrohotnost. Življenje za krstjana ni uganka, še trpljenje mu je oslajeno z veliko obljubo obilnega plačila in resnične bodoče sreče.

Celo tedaj, ko bi onstranski raj bil zares prevara, bi se izplačalo živeti po krščanskem nazoru, saj bi tedaj zakraljevalo na zemlji bratstvo, ljubezen; življenje bi bilo vsaj zajamčeno in znosno, medtem ko komunistični nazor ustvarja samo gorje — slovenski narod ga mora tako grenko okušati na sebi — in drevi človeka v prepad, kjer je smrt, kjer je prazen nič — brez vsakega upa srečnejših dni.

Zato kvišku srca! „V nebo se ozri!", je bodrila makabejska mati sina, pa ti bo trpljenje lažje. Neomajno veruj in trdno upaj, pripravljen ti je prave sreče resnični raj.

Dr. Franc Knific

Ti, Gospod...

Ti, Gospod, hodiš čez našo zemljo!
Tvoj križ nam je legel težko na ramena.
Zdaj romamo s Tabo,
od vasi do vasi,
in križ nas teži, teži...
In vsak dom, požgan, je nova bolest,
in vsak brat, izgnan v tujino brez cest,
in vsak grob, še sveže skopan,
je nova postaja naše in Tvoje poti.
In naše in Tvoje noge — stopajo v kri.

A na obzorju še vzhaja grozeča zarja
in naša zemlja je v njej kot Kalvarija.
Senca Tvojega križa čeznjo je pala,
in narod — na njej razpet — trpi...
Kdaj nagnil bo glavo — ne v smrt —
v življenje;
kdaj dahnil boš čezenj: „Dopolnjenjo je?"
Kdaj bo na nebu velikonočna
zarja vstala?

Milorad

Pastirček z Alp

V noči med devetim in desetim januarjem 1864 je v don Boskovem zavodu v Turinu umiral štirinajstleten deček — „pastirček z Alp" — Frančišek Besucco (Bezúko). V zadnjih trenutkih njegovega življenja mu je nenadoma zasijalo obličje v čudoviti lepoti. Svetilka v sobi je spričo nenaravne svetlobe obledela. Umirajoči se je dvignil na ležišču, stegnil roke kot v pozdrav nekomu in zapel glasno in razločno: „Hvalite Marijo vsi verni jeziki..."

Navzoči (poleg je bil don Bosko in devet drugih) so imeli vtis, da se pogovarja z ljubljeno osebo. Polagoma je prikazen minevala, deček je omahnil v blazine in malo nato zasanjal večni sen, sladko in mirno, s smehljajem na ustnah.

Po smrti mu je postalo obličje nenavadno rožnato in tako ljubko, da se je zdel kakor angel. Gojenci in predstojniki zavoda so se trli okoli mrtvaškega odra. Vsak je hotel dobiti od njega spomin — kot od svetnika.

Pokojni je bil eden onih gojencev, o katerih je nekoč rekel don Bosko: „Imam v zavodu dečke, ki po svoji nedolžnosti dosezajo in prekašajo sv. Alojzija."

Temu v dokaz še sledeče.

Pol leta po dečkovi smrti je na njegovo priprošnjo v danem roku treh dni don Bosko ozdravel od mučne očesne bolezni, ki ga je dolgo trpinčila. To pa je od mnogih le en primer.

-:- -:-

Visoko gori v Alpah, tik ob francoski meji, se je ugnezdilo selo Argenterra. Tu v naročju planin se je l. 1850. reven v revni koči rodil deček z očmi, sinjimi kot alpsko nebo, Frančišek Bezucco.

Za botra in botro sta mu bila kar domači župnik in njegova mama.

Deček je bil zdrav in je rasel, kot rasejo vsi otroci z gora. Komaj je shodil, že se je spoprijateljil z muco na ognjišču in kozo v staji. Koracal je za piščanci po dvorišču in jokal, ko je izgubil igračo, konjička z volnenim repom in grivo.

Le v nečem je prekašal vrstnike. Skoraj še v zibeli ga je naučila mama križa in drobnih molitvic k Jezusu in Mariji. Dobra mama! Na vse zgodaj je že vedel, da ga pri vsakem koraku spremlja angelček varuh.

Potem je prišel čas in Frančišek je hodil v šolo. Med porednimi tovariši je doživel prve preizkušnje čednosti, ki si jih je nabral iz lepih naukov mame in botra. Vzdržal je. Še več: postal je vsem v zgled. Kdo ne bi bil vzljubil mirnega, ljubeznivega dečka, ki je imel za vsakega dobro

Don Boskovi ministrantje pri delu...

besedo. Kdo ga ne bi bil občudoval, ko je klečal pred oltarjem in s povzdignjenimi ročicami prosil za očeta, ki mu je tam daleč, daleč na sezonskem delu služil kruh. Potrpežljiv, ubogljiv, pobožen, živahen gorjanček. Kaj hočete več!

Vsakdo ima svojo senčno stran. Tudi Frančišek Bezucco ni bil brez nje.

Ponesrečilo se mu je včasih, kakopak, da je užagal kako nerodno. Pa mu je bilo takoj žal. Povesil je glavo, ko so ga grajali, ni se izgovarjal in rad je sprejel kazen, saj je bila le „znamenje, da ga imajo radi".

Kdo mu je pri tem pomagal? On sam in dobra materina šola. Mama in modri župnik, boter, sta ga usmerjala na poti k popolnosti in obrezovala divje poganjke, če so se nastavili v napačno stran.

Naučil se je streči pri maši in hodil potlej vsak dan v cerkev. Neizrečno je hrepenel po sv. obhajilu in ko ga je učakal, je bil najsrečnejši človek na svetu. Jezus je tedaj dokončno osvojil otrokovo dušo in jo zaznamoval s svojim pečatom. Zorel je v nebesa.

V sedmem letu se je vpisal v Dejanje svetega detinstva. Osemleten je na določene dneve že opravljal križev pot, vsak večer molil rožni venec, prebiral življenjepis sv. Alojzija, Dominika Savia, Mihca Magoneja. Tedaj si je prvič zaželel k don Bosku.

Kakšen otrok! Kako prijeten pogled na dečka na poti k popolnosti, daleč od kraljestva senc, z blestečo dušo in srcem, spremenjenim v svetišče, v katerem v vonju belih lilij gospoduje Bog.

Sliši se včasih: Danes ni več otrók! Žal je tu in tam res. Toda, ali ne bi bilo bolj upravičeno reči: Danes ni več staršev! Jabolko ne pade daleč od drevesa. Otroci so božji dar. Božjo podobo nosijo v sebi. Če se ta podoba spridi in stemni, ali ni kajkrat krivda tistih, ki niso dovolj zgodaj in dovolj vestno nanjo pazili!

Pri don Bosku

V avgustu 1863 se je dečku uresničila želja. Smel je k don Bosku v Turin — učit se. Duhovnik je želel postati.

Pod spretnim svetnikovim vodstvom se je v nekaj mesecih ta čista, nepokvarjena duša razcvetela v pravo čudo.

„Tri stvari so potrebne, če hočeš postati dober," mu je že v prvih dneh odgovarjal don Bosko. „Tri stvari so potrebne: veselje, učenje, pobožnost."

„Veselje, veselje... jaz ga imam še preveč. Če zadošča veselje, da postanem dober, se hočem igrati od jutra do noči."

„Tako zopet ne. Treba se je igrati le, kadar je čas za to. Učiti se, kadar je čas učenja. Vse ob svojem času."

Umetnik je oblikoval voljno gradivo in pod njegovimi rokami je vsak dan v jasnejših obrisih vstajal svetnik.

Na oddihu ga je bilo samo veselje in smeh. Kako zanimivo je znal pripovedovati tovarišem svoje dogodivščine z domačih gora! V šoli pazljiv, priden učenec, v molitvi zgleden in zbran. Vsem vzor v vsem.

Ni bilo redko, da je v pobožni zbranosti pozabil na zajtrk. Imel je otroško veselje, če je mogel v kapeli klečati na istem mestu kot nekoč Dominik Savio.

Prenekaterikrat je prosil don Boska, naj mu dovoli postiti se v pokoro za svoje male pogreške. Ni mu dovolil.

„Pomagati drugim pri delu: nositi vodo, loščiti obutev, streči pri mizi, pometati." To naj bo njemu pokora.

„Prava pokora ni, delati to, kar je nam všeč, marveč kar je Bogu po volji. Bodi ubogljiv, pridno vrši stanovske dolžnosti, s tovariši bodi dober in ljubezniv, prenašaj njihove slabosti, dajaj jim lep zgled, dobre na-

svete in več veselja boš delal Gospodu kot s čimer koli drugim."

Frančišek je obljubil, da se bo držal nasvetov. Pa se je preveč oklepal črke in se nekoč kljub mrazu premalo odel. Prehladil se je in si nakopal bolezen, ki ga je v kratkem spravila v grob.

Lotila se ga je mrzlica. Moral je leči. Prišel je zdravnik. Bolnik se je kesal, da povzroča take nevšečnosti.

„Pa posledice tvoje neprevidnosti?" so ga vprašali.

„Vse izročam v roke Gospodu, naj se mi primeri kar koli. Kaj za to! Da bo le v božjo slavo in v blagor moji duši."

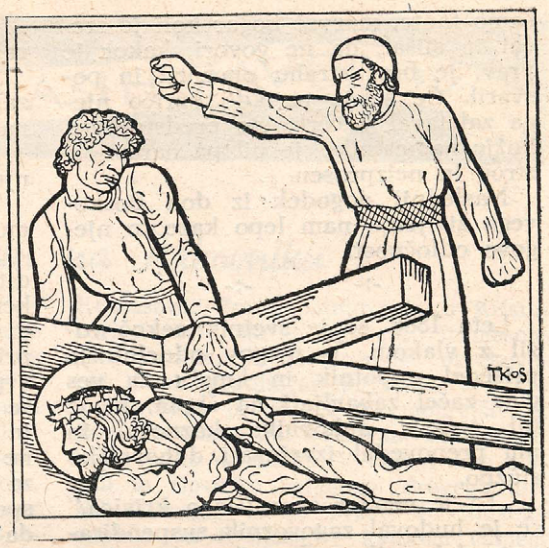

Bolezen se je slabšala. Četrti dan je zdravnik zdvomil nad okrevanjem. Don Bosko je dečku obzirno povedal resnico. „Bi šel rad v nebesa?"

„In še kako! Saj veste! Ali nebesa... treba jih je zaslužiti."

„Če bi imel na izbiro, da ozdraviš ali greš k Bogu, kaj bi imel rajši?"

„Rad bi živel za Jezusa, še rajši bi pa z njim umrl. Toda kdo mi je porok, da pridem k Bogu, ko pa sem ga tolikrat žalil."

„Če je tako, ti zagotovim, da boš šel gotovo v nebesa."

„S čim naj si jih zaslužim?"

„S trpljenjem in smrtjo našega Gospoda."

„O, tedaj hočem, hočem v nebesa!"

„Da, gotovo, kadar bo Bogu všeč."

Nekaj dni pred smrtjo je še znova hotel opraviti dolgo spoved. Prevideli so ga in ga dali v sveto olje. Umrl je na soboto, dan Marijin, katero je v življenju tolikanj častil.

Don Bosko sam mu je zatisnil oči.

Gori v Alpah pa se je Frančiškovi mami v joku in boli menjavala trpka žalost za umrlim Benjaminom z veselo zavestjo, da ima v nebesih sina svetnika.

-:- -:-

Ob osemdesetletnici smrti svetega dečka bomo tudi Slovenci dobili obširnejši življenjepis, ki ga je prvi sestavil don Bosko in ga ljubko naslovil: „Pastirček z Alp".

Naj bi njegov zgled tudi pri nas vzbudil duš, svetih, kot je bil on.

Jože Šerjak

Strupeni jeziki

V vsakdanjem življenju se skoraj največkrat pregrešimo z jezikom, ki o njem piše sv. apostol Jakob, da je majhen ud, pa velike reči počne (Jak 3, 5). Koliko je danes med nami grdega opravljanja in obrekovanja!

Treba bi bilo junaških svetniških duš, kakršen je bil don Bosko, da bi to umazano povodenj uspešno zajezili. S koliko ljubeznijo je svetnik navajal svoje fante k oblikovanju in zatajevanju jezika in besede. Pa ne

samo fante, marveč kogar koli je srečal in slišal, da ne govori, kakor je prav, je brez strahu opozoril in posvaril. Če se je pa kdo vpričo njega zaletaval v cerkvene predstojnike, božje namestnike, je bil pa naravnost strog in neizprosen.

Naslednji dogodek iz don Boskovega življenja nam lepo kaže to njegovo odločnost.

-:- -:-

Leta 1868. se je svetnik nekoč vozil z vlakom. V njegov oddelek je prisedel popotnik in kmalu na ves glas začel zabavljati na škofa, ki je bil nekega duhovnika kaznoval in mu prepovedal izvrševati duhovniško službo.

„To je vendar nezaslišana krivica," se je hudoval zagovornik suspendiranega duhovnika. „Časi španske inkvizicije so minuli. Danes je tudi duhoven svoboden državljan. Kdo je neki dal škofu pravico, da mu je prepovedal maševati?!"

Tedaj pa se je oglasil don Bosko in mu rekel:

„To pravico je dal škofu sam Jezus Kristus, da boste vedeli! Če je škof moža suspendiral, tega gotovo ni storil brez razloga... Sicer pa, kdo je vas postavil, da bi sodili apostolske naslednike, Kristusove namestnike?"

„Eh, slišal sem praviti, da naš škof ni takšen, kakršni so drugi. Zlorablja oblast in sovraži svobodo."

„Povejte mi, za božjo voljo, ali je škof mnogim prepovedal maševati?"

„Mislim, da ne. Samo temu..."

„Čemu pa še drugih ni suspendiral?"

Popotnik se je zmedel in nekaj zagodel pod nosom. Don Bosko pa je nadaljeval:

„Zato ker vsi drugi duhovniki spolnjujejo svoje dolžnosti."

Nato se je nagnil k popotniku in mu po tihem povedal:

„Kar se tiče vašega varovanca, vedite, da ga je škof suspendiral zato, ker ne dela kakor drugi duhovniki, ki ljubijo cerkev; ne spoveduje, ne pridiga. Hodi v kavarno, zabava se s prešerno druščino, oblači se, kakor se ne spodobi za duhovnika. Škof ga je že večkrat posvaril, pa mož se ne meni za njegove opomine... In za takega človeka se, ljubi moj gospod, zavzemate? Ali bi mar dovolili, da bi ta nesrečnik za vas maševal? Če bi, bi moral reči, da gotovo niste katoličan."

Neznani znanec nekaj trenutkov ni našel besede. Potem je zajecljal:

„Tega duhovnika jaz prav za prav ne poznam. Drugi so tako pravili..."

„Če je tako," je končal odločno svetnik, „pa bolj previdno govorite, zlasti o višjih cerkvenih predstojnikih, ki jih moramo nadvse spoštovati. Bodite brez skrbi, oni že vedo, kaj je njihova dolžnost, in jo tudi vestno spolnjujejo."

-:- -:-

Ta dogodek je zapisan v IX. knjigi Zapiskov iz don Boskovega življenja, na str. 76. Je kakor nalašč, da bi ga premišljevali danes, ko strupeni jeziki na vse pretege blatijo papeža, škofe in duhovnike. AVE

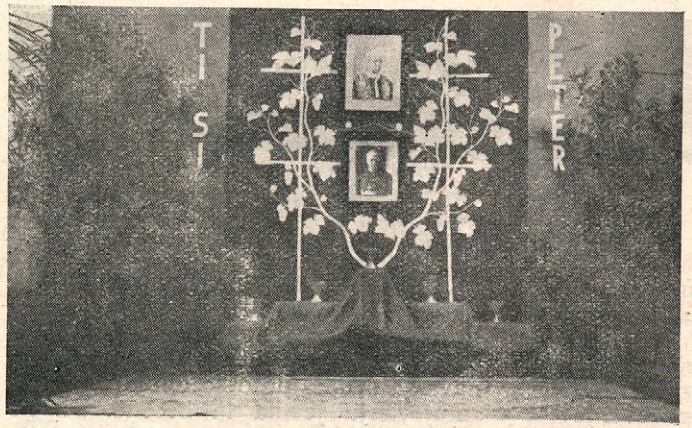

Rakovnik: Takole so pridne roke študentov in bogoslovcev okrasile oder za proslavo papeževega dne.

Papežev dan na Rakovniku

V don Boskovih zavodih je misel na papeža vedno živa. Posebej in slovesneje smo se pa tudi letos spomnili sv. očeta s sicer skromno, a prav prisrčno proslavo. V nedeljo 27. februarja smo se proti večeru zbrali v začasni dvorani, ki služi hkrati za obednico in učilnico študentov. Pridne roke naših dijakov in bogoslovcev, so jo prav lično okrasile. Na kraju, kjer je že nekoč stal gledališki oder, je blestel lep velik simbol, predstavljajoč ne samo papeštvo, ampak celotno skrivnostno telo Kristusovo: košata vinska trta, obložena z grozdjem je ovijala sliki dveh mož — papeža in našega škofa. V tej zamisli je bil tudi sestavljen program proslave, ki se je delila v tri dele: Cerkvi, papežu, škofu.

Cerkvi, Kristusovi nevesti, smo spletli venček iz dveh deklamacij, govora in dveh pesmi.

Prvi deklamator — sam mlad — potoži, kako težka, dvakrat težka se zdi mlademu človeku pot k Bogu, če je sam. A katoliški mladostnik ni sam. Gospod mu je dal Cerkev — Petrovo ladjo — ki je varna brodnica skozi temne viharje. Ta zavest ga okrepi, da zakliče še drugim navdušeno:

„Torej besnijo naj vihre sveta:
čoln svoj k cilju, kdor fant je, pelja.
Čim hujši je v svetu viharjev naval
bolj se očisti fant, bolj je svetal."

V tem prizadevanju ga podpre pevski zbor s pesmijo „Molitev k Bogu", ki mu daje zagotovilo božje pomoči, da ga ne zagrne val sveta. Božjo pomoč pa nam redoma daje Bog po svoji Cerkvi. Nje vrednost in vzvišenost takoj nato jasno prikaže govornik z besedami:

„Človek je po svoji naravi ustvarjen za življenje v družbi. Družb je mnogo, a tri so glavne za vsakega: družina, narod, Cerkev. Zlasti o poslednji mnogi nimajo več pravega pojma, pojma, kot so ga imeli prvi kristjani, ki so si šteli za največjo odliko v življenju, biti član Cerkve Kristusove. Pravo pojmovanje o Kristusovi Cerkvi nam je zameglilo framasonsko, liberalno in komunistično obrekovanje. Vsak gostilničar je vedel več kot papež, vsak čevljar je bil modrejši kot škof. Zato smo bili katoličani zadnje stoletje vedno na umiku. V Cerkvi smo gledali le človeško ustanovo, drugega nič. Nič čudnega, če je prišlo do tolikega odpada od Kristusa, v katerem edinem je mir in rešitev, kot nam kličejo slovenski mučenci iz temnih grobov in svetle onostranosti."

Govor je zaključil z besedami, ki kažejo pravi prerod naše mladine: „Katoliški dijak danes o Cerkvi ne debatira več z nasprotniki. Nam je jasno, da nas vere ne bo učil brezverec in ljubezni do Cerkve ne njen najhujši sovražnik. Jasna načela in življenje po njih, to je naše geslo."

Sad teh načel nam nato poda v deklamaciji mladec, ki izpove jasno:

„Kristus pravo je Življenje,
Pot, Resnica, Hrepenenje
mojega srca!"

Kot v zahvalo za brezmejne dobrote, ki nam jih Vsemogočni deli po sv. Cerkvi, mu zapoje zbor „Hvalnico". Tako je bil prvi del proslave zaključen.

V drugem delu, ki je bil posvečen papežu nam je eden gg. bogoslovcev v klenih besedah predočil, kaj je don Bosko gledal v papežu. Ne Italijana ali fašista, kot mu mnogi danes očitajo, pač pa vidnega namestnika Kristusovega in poglavarja katoliške Cerkve. Zato je svojim gojencem vedno ponavljal: „Vse s papežem, nič proti njemu!" Kajti papež je Peter - Skala, ki se ne bo nikdar zrušila, kot nam takoj nato zagotovi zbor v mogočni pesmi: „Ti si Peter - Skala".

Zatem drugi govornik prikaže ljubezen sv. očeta do nas Slovencev. Ta ljubezen ni samo v besedah, ampak tudi v velikih gmotnih podporah, ki jih je nakazal našim trpečim bratom v tujini.

A mi? Po izpovedi mladih deklamatorjev, ki so sedaj nastopili z lučkami v rokah, mu mi, zavedni Slovenci, mali in veliki, vračamo ljubezen in smo pripravljeni darovati za njegov blagor tudi kakšno leto svojega življenja. S to pogumno izjavo so dečki tako prevzeli poslušalce, da so v zaključni točki tega dela prav navdušeno zapeli papeževo himno.

Tretji del je bil posvečen škofu. Bila je mogočna zborna deklamacija v štirih stavkih. V prvih dveh je pesnik naslikal našo srečno preteklost in žalostno, a resnično sedanjost. V tretjem se vprašuje, zakaj je prišlo do tega gorja, in odgovarja:

„Ker nismo poslušali Cerkve,
ker škofu besedo smo vzeli,
še papežu nismo verjeli."

Ko smo izgubili vero in Boga, smo izgubili srečo, našli pa kletev, sovraštvo, nesrečo.

V četrtem stavku pa izrazi prepričanje in upanje, da se bo izgubljena sreča povrnila v sleherni dom, v sleherno srce, če bomo le ostali zvesti veri, Cerkvi in narodu ter hodili za pravimi vodniki, med katerimi je prvi — škof.

Z akademije smo odhajali prav zadovoljni. Mnogim se je v srcu porodila misel in dozorel sklep: „Molili in žrtvovali se bomo za Cerkev, njene zastopnike in svoj narod." S. P.

Lojzetu Romihu v spomin

Odprl se je nov grob. Ob njem je v četrtek popoldne, dne 9. februarja žalostna in potrta stala rakovniška salezijanska družina. Polagali smo v prezgodnji grob cvet naših gojencev — dijaka sedmošolca Lojzeta Romiha. Ob njegovem grobu je bilo zbranih mnogo znancev in prijateljev, le staršev ni bilo, pa tudi bratov in sester ne. Pred tremi leti so morali kot pregnanci v Italijo. Vsi so ostali v tujem kraju in se sčasoma s pridnostjo in s trdim delom izkopali iz najhujše revščine. Lojzeta pa je srce vedno vleklo nazaj v Slovenijo, da bi mogel študirati in iti svojemu cilju nasproti. Ta želja se mu je spolnila. Sprejet je bil v naš zavod, kjer se je — kot je večkrat zatrjeval — počutil kot doma, obiskoval pa je klasično gimnazijo. Stroške za njegovo vzdrževanje je deloma prevzel Rdeči križ.

Dijaki — tako na gimnaziji kot v zavodu — so v Lojzetu brž spoznali za vse dobro vnetega in zares idealnega fanta. Saj mu je obraz kar žarel, ko je v Marijini kongregaciji govoril o nalogah, ki v sedanjih časih čakajo katoliškega dijaka, zlasti še kongreganista. Ko se je v zavodu in na gimnaziji osnovala Katoliška Akcija, je bilo Lojzetu poverjeno njeno vodstvo. V družbi navdušenih in požrtvovalnih mladcev se je sam notranje oblikoval in duhovno rastel kot drevo ob potoku zasajeno. Povsod je bil zraven, navduševal z krepko besedo in z zgledom kazal pot. Kar neverjetno se je zdelo, od kod more mlad fant — šestošolec — jemati toliko energije, izkušenosti in časa, saj je bil poleg vsega izrednega dela vesten in vzoren dijak. Pa kdor ga je količkaj globlje poznal, je zlahka uvidel, da je bila vir vsemu zunanjemu delu njegova kristalno-čista notranjost. Živa vera, tesna povezanost s Kristusom, ki se mu je pri sv. obhajilu vsak dan daroval, zavest, da je posvečujoča milost v človekovi duši največje bogastvo, nežna ljubezen do Marije, to mu je bistrilo pogled na življenjska vprašanja, klicalo smehljaj na ustne in mu pomagalo, da je bil vedno veder, živahen in vesel. Kako prisrčno je donel njegov običajni pozdrav: „Živijo!" Ob slovesnejših prilikah in ob sestankih pa je zadonel njegov „Bog živi!" tako krepko, kot da bi hotel v te dve besedi vklesati ves program svojega življenja.

Tak je rastel med nami. Ves darovan Bogu in ves predan svojim šolskim in izvenšolskim dolžnostim. Nikdar pa se ni silil v ospredje, nikdar si ni lastil prve in zadnje besede. Večkrat je tožil, koliko mu še manjka, da bi postal tak kremenit značaj, kakršnega don Bosko pričakuje od svojega gojenca, in tako apostolsko delaven, kakršen mora biti član KA. Pri vsej svoji mladeniški razgibanosti si je zavestno prizadeval, da bi ostal ponižna vijolica Gospodova.

Nežno je ljubil svoj rojstni kraj in svojo domovino. Ko smo ga včasih vprašali: „Lojze, kdaj bomo šli na Štajersko?" mu je najprej temna senca švignila preko čela, kot da bi nosila v sebi vse gorje izgnanstva, a takoj zatem se je

veselo zasmejal in le to odgovoril: „Ampak tedaj bom zavriskal, da se bo slišalo od Št. Vida na Planino.“ Ljubil je svojo faro, nosil je v svoji duši prelepo podobo domačega kraja. Takole zvečer, ko se mirni sen še ni ustavil ob njegovi postelji, je hitel njegov duhovni pogled po domačih poljih, senožetih in košenınah, po košatih gozdovih, kjer kraljujejo stoletne smreke in hoje, po valovitih gričih, kjer je razlito samo sonce, tja do mogočnega in ponosnega Bohorja.

Ljudje, ki žive v tem prelepem kotičku štajerske zemlje, čakajo, da se bo Romihova družina vrnila na svoj dom. Z njo pa njen ponos in njen up — študent Lojze.

O, daljni znanci in prijatelji, sotrudniki in sotrudnice, ne čakajte ga več! Oči so mu ugasnile, jezik je onemel, roke in noge so negibne, na glavi obveza in pod njo smrtna rana. V sredi Ljubljane, na Griču junakov, mrtev leži.

Ko so se v jeseni lanskega leta ustanavljali Domobranski oddelki, je bil Lojze Romih med prvimi, ki so se prostovoljno priglasili vanje. Sredi decembra je z drugimi tovariši vred odšel na vežbe in kmalu zatem v borbo s komunisti. Že čez nekaj dni ga je zadel drobec krogle. V začetku se je zdelo, da ne bo nič nevarnega, toda stanje se mu je vedno slabšalo, dokler ni v ljubljanski vojaški bolnici podlegel.

Ko je ležal v kapelici sv. Jurija na Žalah, je bilo njegovo obličje mirno, lepo, skoraj veselo. Nič bridkega, nič žalostnega ni bilo na njem. Zdelo se je kot da nam govori: „Z mnogimi drugimi vred sem tudi jaz dal svoje življenje, da bi vsi Slovenci spoznali, da za nas ni hujše nevarnosti, kot je brezbožni komunizem.“

Lojze, prišel bo čas, ko bodo namesto silnih bombnikov leteli nad našo upostošeno zemljo in nad razbičano Evropo golobčki z oljkovo vejico miru in sreče. Tedaj bo treba s podvojeno silo delati po tistih načelih, ki so bila tebi tako draga in sveta. Krepko bomo poprijeli za delo. A tebe, Lojze, ne bo zraven. Spremljaj iz nebesnih višav naše napore in z Marijo Pomočnico in don Boskom čuvaj našo mlado setev. *Lam.*

To je moja hiša

Bilo je mesca oktobra 1844. Don Bosko je v velikih skrbeh legel k počitku. Gospodar se je naveličal vpitja dečkov in mu kakor poprej že nekaj drugih odpovedal stanovanje. Ubogi don Bosko ne ve, kje bo prihodnjo nedeljo zbral svoje dečke. Priporoči se Mariji in zaspi. V spanju se mu ponove nekdanje sanje, v katerih je gledal različne divje živali, ki so se pred njegovimi očmi izpreminjale v jagnjeta.

Sredi tega prizora sliši glas, ki mu veli, naj pogleda proti jugu. Don Bosko pogleda. Pred seboj opazi obširen travnik v turinskem predmestju Valdoccu, na travniku pa veliko cerkev. Na pročelju cerkve, posvečene Mariji Pomočnici kristjanov, bere velik zlat napis: HIC DOMUS MEA, IN DE GLORIA MEA — to je moja hiša, od tod se bo širila moja slava.

Prav na tem mestu stoji danes veličastno svetišče Marije Pomočnice kristjanov, kamor se obračajo kristjani iz vseh krajev Italije in prejemajo obilico milosti. Svetišče Marije Pomočnice kristjanov je za Italijo, zlasti za severno Italijo, najbolj priljubljena Marijina božja pot. Polni ljubezni in zaupanja prihajajo romarji in se priporočajo Mariji ter odhajajo z bogastvom Marijinih milosti. Polni zaupanja in ljubezni se od vseh strani ozirajo proti Turinu in se priporočajo v molitev pri Pomočnici kristjanov.

Ali ni nekaj podobnega pri nas na Rakovniku? Zdi se, da Marijine besede: „To je moja hiša, od tod se

bo širila moja slava," veljajo tudi za Rakovnik. V malo letih je postalo svetišče Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku večini Slovencev zelo priljubljena božja pot. Od vseh strani Slovenije: z Gorenjskega, Dolenjskega, Notranjskega, Štajerskega, Primorskega, celo iz Prekmurja so pred vojno prihajali romarji. Zdaj pa, ko je dohod v Ljubljano zaprt, prihajajo v duhu in pošiljajo pisma, ki pričajo, kako zelo jim je pri srcu Marija na Rakovniku. „Kolikrat mislim na vašo Marijo. — Vedno se zatekam k rakovniški Mariji. — Kdaj bo spet mogoče priti k vaši Mariji: tako težko že čakam. — Molite zame pri Pomočnici kristjanov. — Vse zaupanje stavim v Marijo na Rakovniku. — V vseh težavah se obračam k Mariji Pomočnici na Rakovnik, pa nikdar zastonj. — Ko mine vojska, bo prva pot k Mariji na Rakovnik." Te in tem podobne stavke prinašajo pisma in zraven toliko lepih misli, ki tako živo kažejo, kako ljubo je v kratkem času postalo Slovencem svetišče Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku.

Ko bo konec vojske, se bo slovensko ljudstvo, kakor obljubljajo razna znamenja, še z večjo vnemo zatekalo k Pomočnici kristjanov. „Od nas bo prišla vsa vas k Mariji na Rakovnik," so obljubili iz več ko enega kraja. Nič čudnega, saj je že naslov „Pomočnica kristjanov" tako vabljiv; kaj pa šele velike milosti, ki kakor mogočna reka nepretrgano tečejo iz Marijinih rok na njene častilce.

Slovenci smo kristjani, Marija pa pomočnica kristjanov. Ne dajmo, da bi Marija brez dela nosila častni naslov „Pomočnica kristjanov"! Zatekajmo se pridno k njej in jo prosimo pomoči! Naše prošnje ne bodo zastonj, saj smo kristjani, Marija pa Pomočnica kristjanov.

Dr. J. V.

ZAHVALE.

Tri leta sem hodila po bolnišnicah, a vse zaman. Bolezen me kar ni marala zapustiti. Ko sem videla, da je vaka človeška pomoč neuspešna, sem se obrnila k Mariji Pomočnici kristjanov. Pri tej nebeški Gospe sem našla, česar nisem našla pri zemskih zdravnikih. Zato tukaj izrekam Pomočnici kristjanov najtoplejšo zahvalo; vsem pa, ki so v stiskah, svetujem: „Obrnite se k Mariji Pomočnici!" — Žitnik Marija, Čušperk.

V raznih boleznih sem se zatekla k Mariji Pomočnici kristjanov. Po zadobljeni milosti si štejem v dolžnost, da se v spodbudo bolnim javno zahvalim. — Kompare Antonija, Ljubljana.

Podpisana se javno zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Antonu za večkratno uslišano prošnjo v važnih zadevah in prilagam zahvalni dar Lir 30. — Komaner F., Ljubljana.

Pri bolezni na nogi sem se obrnila k Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Mali Tereziki. Prejela sem, za kar sem prosila. Izrekam toplo zahvalo in v znak hvaležnosti pošiljam v dar Lir 50 za vašo ustanovo. — Kračman Marija, Šmarje - Sap.

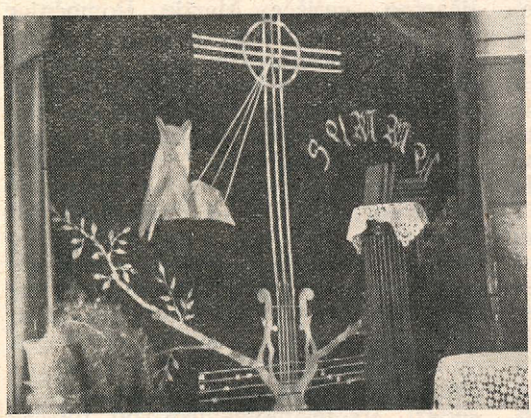

Mariji Pomočnici kristjanov, sv. Janezu Bosku, sv. Mali Tereziji se za očividno pomoč v hudi šolski stiski najtopleje zahvaljuje — Uršulinka.

M. F. iz Horjula se zahvaljuje za uslišano prošnjo.

Zahvaljujem se rakovniški Mariji za nenadno ozdravljenje moje hčerke Anice. — Trontelj Rudolf, posestnik, Bičje pri Grosupljem.

Rakovnik: Dne 7. marca so naši bogoslovci slovesno praznovali god svojega zavetnika sv. Tomaža Akvinskega, ki so se ga to pot spominjali posebno kot umetnika skladatelja in glasbenika.

Sv. Jožef

Sveti Jožef je vzor delavcev. On nam kaže, kako moramo opravljati svoja vsakdanja opravila, da bodo opravljena za Boga. Včasih sem mislil, da je svetost v velikih in izrednih delih, v čudovitih mislih in čudežih. Toda, zdaj vem, da je tako mišljenje zelo zmotno. Ljudi, ki bi vršili taka velika dela, je malo. Tudi sv. Jožef ni napravil v svojem življenju nič izrednega. Niti en sam čudež nam ni znan iz njegovega življenja. Obdeloval je svoj les, izdeloval naročila, zahteval je za svoje delo dolžno plačilo in to je bilo vse. Toda vse to je opravljal s pravim namenom, z veliko dušo.

Le zamisli se v dušo tega velikega in izrednega delavca iz Nazareta! Kakšni nameni so ga vodili pri njegovem delu? Prvič namen, vršiti svojo dolžnost, opravljati nalogo, ki mu jo je določil Bog. Drugič pa vse to opravljati v čast božjo. To je delal v Nazaretu, v Egiptu, v vsakem kraju, kjer je bil po božji volji. Opravljal je svoje delo brez mrmranja, z mirnim srcem in mirnim obrazom, pa naj je bilo še tako trdo in težko, tudi tedaj, ko je pričakoval, da ga ne bodo plačali, kot zasluži.

Tako se m o r e m tudi jaz pri svojem delu posvetiti, kot se je posvetil rokodelec sv. Jožef. Pa m o r a m se posvetiti, saj sem zato na svetu. Res je lep in vzvišen moj cilj, pa tako preprost. Naprej! Danes začnem! Sv. Jožef, ki si bil obrtnik, pomagaj mi, da postanem svet delavec.

Iz knjige: Tebi na pot

Zakrament usmiljenja

Neki mladenič je svojemu tovarišu, ki se ga je drznil zbadati, ker je šel k sv. spovedi, mirno in resno odvrnil: „Grem! Kaj je slabega na tem? Grem iz treh razlogov: ker mi tako ugaja, ker je to prav za prav moja stvar in ker je nekaj, kar tebi ni prav nič mar.“ Ali ni prav povedal?

Zakrament božjega usmiljenja je dragocen božji dar. Žal pa tako malo mislimo na to.

Po krstu smo prejeli božje življenje, toda smrtni greh ga uniči. Ko je smrtni greh umazal našo dušo, bi ne imeli nobenega sredstva, da bi spet pridobili božje življenje, če bi Gospod v svojem neskončnem usmiljenju in dobroti ne bil postavil po sv. krstu, ki nam daje prvič božje življenje, zakramenta usmiljenja, ki nam to življenje vrne, kadarkoli smo imeli nesrečo, da smo ga izgubili.

Nikdar ne pojdem k spovedi, ne da bi imel v srcu globoko hvaležnost za ta dar, in nikdar ne bom pustil šaliti se iz te tako božje ustanove.

Iz knjige: Tebi na pot

Oznanila

PRAZNIK MARIJINEGA OZNANJENJA (25. marca): v cerkvi služba božja kakor ob nedeljah. Praznik nas spominja, kako je Marija privolila angelovemu oznanilu, da bo Mati božja. Mi se v molitvi spominjamo tega dogodka vsak dan, ko molimo angelovo češčenje. Da bi na to lepo molitev ne pozabili, nas trikrat na dan opozori veliki zvon iz zvonika, ko zvoni zjutraj ob 7, opoldne in zvečer o mraku. Mnogi takrat snamejo klobuk z glave in v pobožni molitvi z nadangelom Gabrielom pozdravijo Mater Marijo.

Praznik Marijinega oznanjenja je tudi praznik krščanskih mater in najlepši materinski dan.

CVETNA NEDELJA je že v znamenju Velikega tedna. Pri maši se bere svetopisemsko poročilo o Kristusovem trpljenju ali pasijon, kakor ga je napisal sv. Matej. V spomin Jezusovega slovesnega vhoda v Jeruzalem se v cerkvi blagoslovijo butare zelenja. Letos ga bo menda že dovolj in boste lahko naredili prav lepe butare. Drugi boste morda kupili le majhno zeleno oljčno vejico. Dobro bo, če jo kupite pred cerkvijo ali pri Katrci, kjer jih vsako leto prodaja Vincencijeva konferenca. Kam gre dobiček, če ga je kaj, menda vsi veste.

Blagoslov zelenja bo takoj po deveti maši ali bolje pred deseto mašo. Po tem blagoslovu bo slovesna služba božja, med katero bodo pevci peli pasijon v slovenskem jeziku.

VELIKI TEDEN

Vsak kristjan se takrat zresni. Saj so to spominski dnevi najhujšega Kristusovega trpljenja. V cerkvi nas vse na to spominja. Sveti obredi se bodo vršili v glavnem po temle redu:

VELIKA SREDA: Ob 5 popoldne začetek večernega bogoslužja s petjem jutrnjic, pri katerih so posebno pretresljive Jeremijeve žalostinke.

VELIKI ČETRTEK: Slovesna maša bo ob sedmih. Ker je to spominski dan postavitve sv. Rešnjega Telesa, se navadno na veliki četrtek zbero kar moč vsi verniki v cerkvi in prejmejo velikonočno sv. obhajilo. To se deli med slovesno mašo, pozneje pa ne več do velike sobote. Popoldne ob 5 bodo zopet jutrnjice, zvečer ob 7 pa obred umivanja nog, ki se cerkveno imenuje „Zapoved Gospodova".

VELIKI PETEK. Spomin Kristusove smrti na križu. Zato je v cerkvah povsod globoka žalost. Sveti obredi se bodo začeli ob 7. Po začetnih molitvah bodo pevci peli slovensko pasijon, nato bo češčenje sv. križa in maša s prej posvečeno hostijo. Popoldne ob 5 jutrnjice, zvečer ob pol sedmih pa križev pot in pridiga o Kristusovem trpljenju.

VELIKA SOBOTA: Ob pol 7 zjutraj blagoslov ognja, velikonočne sveče in čitanje prerokb. Približno ob pol 8 se bo začela slovesna sv. maša. Popoldne ob treh, štirih in petih v cerkvi blagoslov velikonočnih jestvin.

VELIKA NEDELJA: Procesije zunaj cerkve tudi letos ne bo. Zjutraj bo prva tiha maša z obhajilom ob pol 6. Nato bodo ob 6 slovesne jutrnjice, obred vstajenja in procesija po cerkvi, kakor lani. Po procesiji bo darovanje okoli oltarja za cerkvene potrebe. Takoj za tem se bo začela velika maša z vso slovesnostjo. Na koru bo prepeval močno ojačen mladinski zbor. Druge maše bodo kot navadno. Popoldne bodo obakrat pete litanije in slovesni blagoslov.

VELIKONOČNI PONEDELJEK bomo praznovali kot zapovedan praznik.

VAŽNO! Kdor želi lepo razumeti in doživeti lepe velikonočne obrede v cerkvi, naj si za 1 liro kupi knjižico, ki ima naslov „Veliki teden". Dobi se v upravi Knjižic ali v knjigarnah.

KAJ PA BOLNIKI?

K vstajenju ne bodo mogli priti. Zato bi Jezus sam rad prišel k njim v sv. Rešnjem Telesu. Ali Ga hočete sprejeti? Gotovo! Zato se pomenite za čas in sporočite. Ne stane nič, trpini pa bodo imeli le svoje velikonočno veselje. Domači poskrbite, da na nobenega teh naših trpečih bratov in sestra ne bomo pozabili.

-:-

DEVETDNEVNICA ZA MIR, ki se opravlja v Ljubljani nepretrgoma od začetka vojske, se bo zopet vršila v naši cerkvi od 27. marca do 4. aprila.

Iz naših vest

Mlad mož, ki je rastel v našem mladinskem domu in tudi po svoji poroki rad prišel med svoje nekdanje tovariše mladince, ki je bil vedno zgled veselega, za vse dobro vnetega fanta in moža, je pred kratkim oblekel vojaško suknjo. S svojo spretno roko in s svojim risarskim čopičem je služil zase in svojo družinico gotovo več kakor pa bo v vojaški službi. Pa to ga prav nič ni oviralo pri njegovi odločitvi. Pri slovesu od svojega sinčka v zibelki in od svoje žene je rekel: „Veš, če bomo vsi samo kovali načrte, samo govorili, pri tem pa držali roke križem, ne bomo nič dosegli. Treba je delati za našo sveto stvar! Zato grem! Bog z vama!" In je šel. Sicer s težkim srcem, a lahkimi koraki! Jože, Ti razumeš naš čas! Bog tudi s tabo! In po dobro opravljenem delu se vrni zopet med nas, ki te sedaj še bolj spoštujemo in ljubimo.

LEONOVE HLAČE. „Zakaj pa včeraj nisi prišel k tomboli?“ vprašam komaj tri pedi visokega Leona, ki ves zamišljen tuhta, na katero polje naj postavi podmornico, da je Milanovo letalo ne najde. „Rude mi je rekel, da ne smem priti, ker dopoldne nisem bil pri sestanku.“ — „Zakaj pa nisi prišel k sestanku?“ — „Ko pa nisem imel hlač.“ — „Kako pa, da jih imaš danes?“ — „Ja, ta čas pa mi jih je že šuštar naredu.“

TOMBOLO smo imeli preteklo nedeljo. Veste, nekaj dobrot nam je še ostalo od pusta. Pa smo jih spravili, oziroma zamenjali, pridejali še nekaj novih in pred nami so kar v treh dolgih vrstah zrastli najrazličnejši darovi. Celo nekaj škrnicljev krompirja in fižola je bilo, tako da smo nekateri še nekaj dni tudi doma uživali sadove tombole. Vsak pa se je tudi takoj, ko je zadela njegova srečka, kar dobro podprl ali z jabolki ali krhlji, zlasti pa s kruhom, namazanim z marmelado, pa tudi s sladkorčki. Tone najbrže tisto noč ni kaj preveč dobro spal, ko pa je menda zadel in pospravil kar pet kosov kruha z marmelado, pa še nekaj jabolk povrh! Tombola je bila torej precej sodobnim potrebam prikrojena... Da se pa le kdo ne bi „zastrupil“ z materializmom, je dobil skoraj vsak še knjižico „Pozor, strup!“ Pa tudi nekaj bolj debelih knjig je bilo med darovi. Vsi smo veseli in bolj ali manj obloženi odhajali z glasno željo, da bi bilo kmalu še kaj podobnega v naših katakombah... In gospod voditelj je to željo slišal in obljubil, da bo za Veliko noč skušal nabrati še več darov, če bomo pridni! Zato pa, fantje, bodimo pridni in naberimo toliko žigov, da bomo gospoda voditelja spravili v pošteno zadrego, kje dobiti toliko srečk in darov! To se bodo potem cedile krožkarjem sline! Še bolj kot pri nedeljski tomboli, ko se je marsikak izrazil, da bi se tudi njim prilegla taka tombola. Pa ne vem, če bo kaj z njimi. Žigov nimajo, brez žigov pa ni srečk! Seve, saj so krožkarji res že preveliki, da bi se za tistimi žigi tako drenjali kot mi naraščajniki in drobiž. Pa na uho povedano, meni se prav močno zdi, da imajo nas gospodje rajši kakor pa krožkarje, kajti mi imamo kar skoraj celega „Miklavža“ vsak mesec, krožkarji pa komaj enkrat na leto...

DUHOVNE VAJE smo naraščajniki po večini opravili prve štiri dni marca, krožkarji pa pred sv. Jožefom. Da smo jih resno vzeli, si lahko spoznal že iz pogovorov po tej ali oni pridigi, ki je v marsikom zapustila globoke vtise. Dal Bog, da bi ti vtisi v naših dušah ostali trajni!

NA JOŽEFOVO je obhajal god gospod ravnatelj dr. Jože Kuk. Vsi mali in veliki mladinci, smo ta dan zanj molili in darovali sv. obhajilo, da bi mu njegov nebeški zaščitnik pomagal voditi tako veliko družino kot je rakovniška tudi v teh težkih razmerah tako lepo kakor jo je dozdaj. Potem pa še to mu želimo, da bi se čimprej znebil našega razgrajanja po zavodu in nas enkrat za vselej „zapodil“ doli v vilo! Druge želje in čestitke smo mu pa povedali in zapeli popoldne pri slovesni akademiji.

NA MARIJIN PRAZNIK 25. marca nas bo spet obiskal Pavliha s svojo igralsko družino naraščajnikov. Krstno predstavo so imeli novi lutkarji na prvo postno nedeljo. Moramo priznati, da so dobro zaigrali „Vražička v stekleničici“. V začetku nas je sicer nekoliko motilo, da sta tako Pavliha kakor Kljukec nekam bolj s tankim glasom pela kot druge krati. Tudi Marjana je drugače cvilila kot sicer. Pa smo se kar hitro privadili tej pomlajeni spremembi in zaživeli s priljubljenim Pavlihom, ki se zna iz vsake še tako težke zadrege vedno tako sijajno izrezati, da mu moraš kar nehote zaploskati. Kje se je medtem potepal, kakšne vragolije počenjal, boste zvedeli na praznik od njega samega. Marjana bo menda tudi zraven, pa Kkkklju-kljukljukca tudi ne bo manjkalo.

NA PUSTNO NEDELJO popoldne smo

se nasmejali kot že dolgo ne. Kako tudi ne bi! Ko pa sta Ernest in Maks s prav njima svojskim načinom zaigrala „Dva gluha". Pa še Jurček nam je ob spremljavi harmonike in ob sodelovanju naših malih pevcev zapel „Kaj vse zna Jurček ta".

NA PUST sam pa smo dopoldne zadoščevali Jezusu v Najsv. Zakramentu, popoldne smo pa tudi sami malo „ponoreli", kot pač vsako leto. Ker so bila druga dvorišča blokirana, smo se spravili k Lurški kapeli. Bilo je precej mrzlo. A nas je tekanje okrog stolov, prenašanje steklenic, tekanje z zavezanimi nogami, vdevanje sukanca v šivanko itd. kaj hitro še preveč ogrelo. Pri razbijanju loncev se je zlasti Rade postavil, ko vam je z zavezanimi očmi z enim samim mahom docela zdrobil že itak počen lonec! Kaj takega se ne posreči vsakemu. Toda Rade vam je tič, pa še debel in močan, da malo takih! Nekaj „lačenbergarjev" si je privoščilo za malico — „cvirn". Ko bi videli, kako so ga nekateri požirali: v trenutku vam je zginil v nenasitno žrelo po dva metra dolg „cvirn". To ni tako lahko! Če ne verjamete, pa sami poskusite. Samo kje bolj na skrivnem, da vas ne bodo drugi videli, kako se boste davili, in se vam smejali kot smo se mi marsikomu, ki je z vsem naporom komaj nekaj pedi cvirna pospravil. Najbrž se je prej doma že preveč zmučil z makaroni ali pa celo s krofi... Seveda tekmovati je smel le, kdor se je predstavil z „bonom", od „komisarja" podpisanim in s štampiljko potrjenim. Bon pa si je že prej dobil za določeno število žigov. — Žigi, pa zopet žigi! To vam je čudna naredba v mladinskem domu: za žig dobiš vse, brez njega nič! Žig pa, se razume, moraš s pridnostjo zaslužiti! — Zmagovalci so potem z vnovič potrjenim bonom romali h „Katrci št. II", ki se je namestila kar v perišnici, in tam dobili primerno nagrado: pest krhljev, „malokatero tako dobro jabolko", kruh z marmelado ali celo krof... Časa za streljanje pristne kranjske klobase pa je na žalost zmanjkalo! Prehitro se je namreč mežnar obesil na zvon, ko smo se kar pri Lurški Mariji zgrnili in opravili večerne molitve.

Potem pa takoj na lov za krivcem današnjega norenja, za Pustom. Mrcina se je dobro skril. Najbrž je že prej slišal, kako strašna ljudska sodba ga čaka. Vse skrivne kraje smo pretaknili, vse maskirane „bunkerje" razrušili, še celo gozd nad Lurško kapelo preiskali, zaman. Naš poveljnik je bil že ves hripav od kričavih povelj. „Na Katrčini baraki je!" „Nič!" „V katakombah — Pod turnom!" Spet nič! Na stopnicah v katakombe je več metrov globoka jama. „Tukaj bo!" Dvignejo pokrov, posvetijo. „Res, nekaj je na dnu. Potapljač, noter! Vse tiho in napeto pričakuje, a ta privleče ven le Pustovo „flinto" — metlo! Strašno se mu je moralo muditi, da je vrgel celo orožje stran, samo da bi lažje tekel in se bolje skril. Tedaj pa priteče eden izmed „detektivov": „Imamo ga!" „Hura!" In sto palic se grozeče dvigne in drvi proti hlevu. In res izpod strehe, — morali so celo opeko odstraniti, — vlečejo zločinca. Pa kako vam je bil napravljen! Masko je imel na obrazu, čelado na glavi in na čeladi — ali je mogoče? — peterokrako zvezdo! „A! ‚Tovariša' se hoče igrati! To je pa že preveč! Na vešala z njim! Strel v tilnik! Na grmado z njim!" — „Ali želiš morda gospoda pred smrtjo?" — „Ne! Umreti hočem kot pravi partizan!" — „O, o!" In razjarjeno ljudstvo ga je kar strgalo detektivom iz rok, mu zadrgnilo vrv za vrat in že je binglja na najbližjem drevesu, skoro istočasno je počil tudi strel in nespokorjenega trdovratneža so že objeli plameni goreče grmade... Še celo tleči pepel je razjarjeno ljudstvo razbrskalo na vse strani, potem pa se med petjem in vriskom razšlo po domovih z zavestjo v srcu, da je storilo veliko delo... In tudi veter je še drugi dan raznašal zadnji pepel in tulil: „Prah si in v prah se boš povrnil." Pa naj si bil v življenju kdor koli..! To, kar ostane in kar ima večno veljavo, je le duša!

POSETNICI v januarski številki:

I. Sv. Janez Bosko

II. Škof Martin Slomšek

Prav so rešili: Adamič Jože, Jakoš Frančiška, Mavec Franc, Podbevšek Ana, Pušlar Avgust, Trtnik Marija, Slabe Marija. Žreb se je nasmehnil Jakoš Frančiški, Zadvor: dobivala bo eno leto brezplačno Knjižice.

NOVE KNJIGE

SKRIVNOSTNO TELO JEZUSA KRISTUSA. Okrožnica papeža Pija XII. Pojasnil dr. Franc Grivec, Založila Ljudska knjigarna v Ljubljani. Cena broš. 30, vez. 40 lir. — Okrožnico je izdal papež lani na praznik sv. Petra in Pavla. Zdaj pa je izšla v posebni knjigi tudi v slovenščini. Zaradi poljudne razlage in obširnega uvoda, s katerim jo je opremil vseučiliški profesor dr. Grivec, mednarodno priznani strokovnjak v bogoslovnih vprašanjih o Cerkvi, je tako postala pristopna tudi širšemu občinstvu. V okrožnici je podan „nekak višek vsega nauka o Cerkvi in celoten prikaz cerkvenega poslanstva. Vsa njena vsebina dokazuje, kako izredno potreben in koristen je ta nauk o Cerkvi prav v naših dneh, ko doživljamo tolikšne nesreče, stiske, zmote in prevrate.“ — Nauk, da je Cerkev skrivnostno telo Jezusa Kristusa, nikakor ni nov. Dobro ga je poznal in občutil že apostol Pavel, ki je na poti v Damask spoznal, da v Cerkvi in njenih vernikih živi Kristus sam; Cerkev mu je skrivnostno Telo Kristusovo, verniki so pa njegovi skrivnostni udje. Tudi cerkveni očetje, n. pr. sv. Avguštin, in cerkveni učeniki so o tem jasno pisali. V zadnjih desetletjih se je pa zanimanje za to resnico posebno med katoliškimi učenjaki še poglobilo. Sadove tega dela nam v strnjeni obliki podaja ta okrožnica, ki je postala tako najvažnejši mejnik v zunanjem razvoju nauka o skrivnostnem telesu Jezusa Kristusa. — Grivčeva knjiga, ki nam s svojim poljudnim uvodom in razlago okrožnico tako približa, da je lepo umljiva tudi manj izobraženemu človeku, ima namen, da bi bralec Cerkev „prav spoznal, jo visoko cenil in ljubil in tudi sam postal najboljši ud skrivnostnega Kristusovega telesa.“ Zato knjigo tudi našim sotrudnikom kar najlepše priporočamo. N. E.

-:-

BOŽJI SMEHLJAJI. To zbirko pesmi je p. Krizostom poklonil našim malim za božičnico. (Cena broš. 20, vez. 30 lir.) Ta svojevrstna, lepa knjiga spada po vsebini tudi odraslim v roke. V njej se nam smehlja Bog po človeških ustih, v nekam okorni, skoraj preveč znani besedi. Smehlja se nam od prve pesmi, ko zvemo, da „vsi glasovi naših pesmi, so le iskra božje slave“; smehlja se nam v beli sreči prvoobhajancev, ko jim s prijetnimi spomini na lastno mladost povemo za njihov praznik: „...in vaše srce je ciborij zlati. Bratci naši, kako ste bogati!“ In božji smehljaj nam zveni v duši tudi skozi trpko, a veličastno žrtev junakov vere, mučencev; pa ne le onih v davnih vekih, ampak tudi naših, katerih grobovi so še tako boleče sveži. Božji smehljaj nas tolaži in nam jih postavlja za vzor: „Ne kot plahe golobice — kakor silni orli so se v sončni žar pognali.“ Pa še božji in naši prijatelji, svetniki, ti v božjem smehljaju kažejo svetlo pot, ki so jo hodili, s svojimi često tako človeškimi, a vendar do dna božjimi zgodbami. In končno te spremljajo božji smehljaji tudi v tihih trenutkih zbrane molitve, ko sije Bog — naša luč — v dušo, ko pred tabo v pretihem miru pred božjim šotorom „plamen večne luči, kot žejno srce koprni in na zlata božja vrata riše žive kaplje krvi.“ — — — Da lepa knjiga, le v roke jo je treba vzeti in jo brati. Pa brez predsodkov in spotike nad preprostostjo izraza, z odprto in voljno dušo, pa boš začutil, da ti iz njenih strani sijo naproti sicer znane, a večno lepe in večno nove resnice svete vere in lepote katoliškega bogoslužja. — — — Vrednost knjige še povečujejo prijazne slike, ki jih je spretno narisala akad. slik. Sonja Vončina. F. M.

-:-

KNJIŽICE. V zadnjem času je zopet izšla vrsta lepih sodobnih knjižic, ki bi nobena družina salezijanskih sotrudnikov ne smela biti brez njih. DUHOVNI KOLEDARČEK, ki se je našemu občinstvu tako priljubil, prinaša letos kratke življenjepise in slike nekaterih slovenskih mučencev, ki so padli pod zločinsko roko komunistov. — MAKABEJCI - KLADIVARJI nam oživljajo zgodbe iz najzanimivejše dobe judovske zgodovine. Takrat so se Judje, podobno kot mi danes, borili za svoj obstoj in za svojo vero. — PASTIRJEV GLAS vsebuje pastirsko pismo našega g. škofa. V njem naš nadpastir še enkrat in slovesno obsoja komunizem in vse, ki ga podpirajo. Na koncu je dodana še njegova znamenita pridiga, ki jo je imel na Miklavževo nedeljo v stolnici. — POZOR - STRUP. Ta knjižica obravnava veliko nevarnost, ki preti slovenskemu narodu po slabih, ničvrednih

knjigah in časopisih. V njej so prvič pregledno objavljene slovenske knjige, ki so cerkveno prepovedane. — VELIKONOČNA DOLŽNOST nas ljubeznivo vabi, da bi vestno spolnjevali 4. cerkveno zapoved. Knjižica je pisana zelo poljudno in nazorno. Zato bi bilo prav, da bi prišla v roke tudi tistim ljudem, ki sicer za take reči niso vneti. — TRPEČIM NARODOM je naslov knjižice, v kateri je ponatisnjen letošnji pastirski list. V njem nam g. škof razlaga papeževo besedo, ki jo je Pij XII. za božič naslovil vsem narodom na svetu. — Vse naštete knjižice prav gorko priporočamo, vsem bralcem Vestnika in jih pozivamo, da naj jih kot salezijanski sotrudniki sami berejo in naj skrbe, da bodo tudi drugim prišle v roke. — Vsaka knjižica 1 liro. Letna naročnina 12 lir.

-:-

VIGLIETTI - KNIFIC

IZGUBLJEN POKLIC

BROŠIRANA 18.— VEZANA 26.— L.

Zanimiva resnična zgodba mladega, prikupnega fanta, ki bi se rad posvetil Bogu, pa v pretresljivih duševnih bojih omahuje med klici srca in ljubeznijo do mame, ki se ne more ločiti od sina - edinca. Posreči se ji, iztrgati ga iz svete samote in prikleniti nase, a s tem ubije v sinu srečo in ideal. Sin se preda valovom, da bi v hrupnem nemiru sveta pozabil na rano, ki peče. Iz nedolžnega, čistega mladca postane lahkoživec in božjeropnik. V ječi si nakoplje bolezen, ki ga pripelje do groba. Še prej pa mu Bog da milost, da se spravi z njim in se na pragu večnosti bolan in skesan ves posveti Njemu in umrje kot žrtev krive materine ljubezni. — Knjiga je vzgojna, bogato opremljena s slikami, pisana v lahkem, prikupnem slogu in je dober nadomestek praznih romanov, ki le begajo srca in dražijo domišljijo.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8